

BERGOPWAARTS

DOOR SYBIL CAMPBELL LETHBRIDGE (VERVOLG)

LAAT mij niet," zuchtte zij, „o, doe dat niet. Dat zou ik niet kunnen verdragen. Alles, alles liever dan dat.” George bedekte haar handen met de zijne. Hij keek haar in 't gelaat. „Gij zijt de oorzaak,” zeide hij. „Wat kan ik anders doen dan je haten?” Een eerbiedig geluid, een gekuch, verschrikte hen.

Letty stond op. De portier stond, met onbeweeglijk gezicht, op de bevelen van zijn meesteres te wachten.

„Wat is er Glijnd?” vroeg Letty; haar bleke, ronde wangen werden rood, „een bezoeker?”

„Mijnheer Ardath zou graag weten of u klaar is, juffrouw, zei de portier; „hij is bang dat hij wat laat is.”

Letty deed een ongeduldigen uitroep.

„Denk eens aan George, ik had het heelemaal vergeten,” zeide zij. „Mijnheer Ardath had met mij afgesproken om naar Hampstead te gaan, naar een van mijn geliefkoosde weldadigheidsgestichten en ik had het heelemaal vergeten. Vraag hem, of hij boven wil komen, Glijnd.”

Toen de portier zich had teruggetrokken, wierp George Letty een minachtenden blik toe.

„Je leeft nog niet lang in de stad of in de weelde, en je weet al, dat liefdadigheid een goede veiligheidsklep is,” zei hij, „een van je geliefkoosde weldadigheidsgestichten, zoo, zoo! Vertel mij eens, hoeveel je er wel hebt?”

Letty bloosde, maar lachte goedsmoeds.

„Ik sta nog aan den voet van den berg,” zei ze, „en liefdadig te zijn, vind ik een goed middel om omhoog te klimmen. Mijn weg is opwaarts; ik zal eindelijk den top bereiken. Mijnheer Ardath is die Australische neef van mijnheer Dawley, die sedert eenige maanden overgekomen is. Ken je hem?”

George lachte.

„Of ik dien ouden Jack ken?” antwoordde hij. „Wel, natuurlijk. Ik kende hem al jaren, voordat u deze familie binnengeleid werd, juffrouw Manson. Hij was mijn held, voordat hij naar Queensland ging en dan vraagt u nog, of ik hem ken.”

Letty glimlachte en zeide niets. Zij stond in een afwachtende houding en toen John Ardath aangediend werd, ging zij hem met een stortvloed van verontschuldigen tegemoet. George luisterde met cynische belangstelling naar haar zacht uitgesproken verontschuldigen. Die „goede oude Jack”, een groote man, met een open, krachtig gezicht, dat door de Australische zon getaand was, hoorde ze kalm aan.

„Nu ik hier ben, doet u 't best geen tijd meer te verspillen, maar u dadelijk aan te kleeden, juffrouw Manson,” zei hij. „Ik zal u daarvoor vijf minuten geven. Dat is tijd genoeg.”

Letty deed een onmiskenbare poging om zich niet aan de afspraak te houden, maar Ardath liet zich niet afschepen.

„Wij gaan naar het tehuis voor ongelukkige dames, nietwaar?” zei hij „een van de instellingen, waarvan u mij verteld heeft, dat u er het meeste belang in stelt. U zult de oude dames toch niet teleurstellen, omdat het een beetje mist en u niet veel lust hebt om uit te gaan, nietwaar?”

Letty sribbelde tegen. Zij verzekerde dat zij zeer verlangde was om uit te gaan, zij dacht er niet over om het bezoek uit te stellen, maar het was mistig en zij was nog niet klaar, daar zou tijd mee heengaan, zij moest dien middag uit dineeren en Hampstead was ver weg.

Ardath haalde zijn horloge te voorschijn, vergeleek het grimmig met de gouden agaten klok op de tafel opzij van hem.

„Uw uitvluchten zijn nutteloos, juffrouw Manson,” zeide hij; „waarom maakt u zooveel omslag, waarom zegt u niet openhartig, dat u het plan vervelend vindt, dat u liever thuis blijft, om met mijn jongen neef George te praten?”

„George, mijn jongen, gisteren zag ik Lady Moya en ik wensch je geluk. Wanneer is de bruiloft? Ik hoop voordat ik terugga. Ik zou er graag bijzijn, maar ik geloof, dat mijn biljet al genomen is.”

George mompelde een knorrig antwoord en keerde zich haastig af. Ardath's blauwe oogen namen hem onderzoekend op, toen wendde hij zich gebiedend tot Letty.

„Vijf minuten heb ik u toegestaan, juffrouw Manson, en er zijn er al twee voorbij; u hebt er nog drie om u betooverend te maken. Ga dat alstublieft doen.”

„U hoeft niet zoo tegen mij te spreken, mijnheer Ardath,” zeide Letty een beetje beleedigd, „dat is heel onbeleefd.”

Hij glimlachte, heelemaal niet getroffen door haar woorden.

„U zult beleefdheden genoeg in uw leven te hooren krijgen,” antwoordde hij, „ik alleen zal oprecht jegens u zijn.”

Een booze gloed kwam over Letty's gelaat en zij wendde zich heftig naar Ardath toe.

Bleek en onbeweeglijk zat zij in haar gemakkelijken stoel.

„U bent de onbeleefdste man, dien ik ooit gezien heb,” verklaarde zij, „en soms haat ik u bepaald.”

Ardath maakte een ouderwetsche buiging voor haar. „Dat is mij hetzelfde, maar u gaat vanmiddag met mij naar Hampstead,” zei hij, „en u hebt nog maar vijf minuten om uw hoed op te zetten; dat is vreeselijk weinig voor een dame, dat weet ik.”

Letty fronste de wenkbrauwen, glimlachte toen en verliet eindelijk de kamer; terwijl zij dat deed, kwam Eldred Dawley binnen. Hij zag er zwak uit en een wonderlijke glimlach verlichtte zijn gelaatstreken. Hij reikte Ardath de hand, die hem begroef in een stevigen bruinen knuist van groote afmetingen.

„Ik ben blij je te zien, Jack,” zei Eldred; hij zeide het ernstig en John kreeg een kleur van voldoening.

„Ik ben blij, dat u dat zegt,” zei hij eenvoudig; „ik heb voor niemand meer achting dan voor u. De menschen in de Oude Wereld zijn heel anders. Dat waardeer ik zoo in u, dat u oprecht zijt en daarom ben ik er trots op, dat u blij is mij te zien.”

Een haastige beweging, alsof hij daar tegenop wilde komen, was Eldred Dawley's eenig antwoord. Hij wendde zich tot George, op dien verontschuldigen toon, die hij tegenover zijn neef had aangenomen, maar George antwoordde zoo kort, dat John Ardath zijn rustigen blik op hem vestigde.

„George schijnt uit zijn humeur te zijn,” zei de Australiër

op zijn openhartige manier. „Ik maakte een grapje over zijn bruiloft en dat scheen hij niet prettig te vinden. Eldred.”

George kon zich niet meer bedwingen.

„Er is geen sprake van een bruiloft,” zei hij droevig, „de verloving is verbroken.”

Een verwonderd stilzwijgen was eerst het eenige antwoord dat George ontving, toen begon Eldred Dawley te spreken.

„Waarom is zij verbroken?” vroeg hij. „Ik dacht, dat Moya en jij elkaar zoo goed begrepen.”

De blik, dien zijn neef hem toewierp, was allesbehalve vriendelijk.

„Zij is meer aan geld gehecht, naar het schijnt,” zei hij;

„Lord Gildare heeft haar verbroken omdat ik uw erfgenaam niet meer ben en — en Moya stemt met hem in.”

Op Eldred Dawley's fijn besneden gelaat kwam een verandering, maar hij zeide niets.

„Dat is hard,” zei John Ardath deelnemend; „en, voor zoover ik het in de Oude Wereld gezien heb, staan meisjes nog steeds onder de plak van hun ouders, als zij geen inkomen van zichzelf hebben. Het spijt mij, George en ik denk, dat Lady Moya er even ellendig aan toe is als jij, maar zij kan het niet over zich verkrijgen, om den ouden man te tarten.

George lachte, maar niet met instemming.

„Ja?” antwoordde hij. „Dat bewijst, dat u er niets van weet, anders —”

Hij hield stil, want op dit oogenblik kwam Letty de kamer binnen. Zij droeg een mantel van zeehondenvell, die even lang was als zijzelf, om haar hals een sabelbont, haar hoed, die op de golven van haar zwarte haar rustte, was van hetzelfde bont. Zij zag er opvallend en boeiend uit; de drie mannen staarden haar aan met verschillende gevoelens, terwijl zij haar handschoenen vastmaakte. Toen zij dat gedaan had, wendde zij zich tot Eldred.

„Ik zal niet lang wegblijven,” zei ze met een glimlach, dien hij niet beantwoordde; „u weet, dat wij vanavond bij de Roydons dineeren.”

„Ja,” zei mijnheer Dawley koel, „dat weet ik.” Zijn gedrag was zonderling afgemeten en koel, dacht Ardath, en George nam zeer stijf afscheid van haar, maar dat scheen Letty niet op te merken. Toen zij in de automobiel zaten en zich naar Hampstead spoedden, begon zij te praten over haar aangenomen oom, zooals zij hem noemde, terwijl zij liefkoosende namen gebruikte, waarvan John instinctmatig voelde, dat mijnheer Dawley ze gehaat zou hebben, als ze tegen hem zouden gezegd worden.

„Kijk,” zeide Ardath opeens, terwijl hij Letty's lofspraken op mijnheer Dawley afbrak, „dat weet ik allemaal, ik weet dat Eldred een heilige is, een van de beste menschen van de wereld, maar ik wensch nu niet over hem te spreken. Ik wil over u spreken. Juffrouw Manson, ik heb u bestudeerd en ik heb geen verwachtingen van u. Ik ken u en ik weet dingen van u, die niemand anders weet.”

Letty schrok; er kwam angst in haar fletse, geheimzinnige oogen, die zij op hem vestigde. Ardath keek haar voortdurend aan, toen lag hij zijn hand op de hare, die in haar schoot rustten.

„U moet doen, wat rechtvaardig is,” zei hij rustig. „wilt u dat?”

Zij antwoordde niet, maar de angst in haar oogen nam toe. Ardath ging verder, terwijl hij niet lette op die stomme bode om medelijden.

„U moet,” zeide hij, „Eldred zijn testament weer laten veranderen, hem zijn geld weer laten vermaken, niet aan u, maar aan George.”

Letty antwoordde niet. Ardath floot onhoorbaar.

„Ziet u,” zei hij nadenkend, „u bent een zonderling meisje, er zijn een massa tegenstrijdigheden in u, en, zooals ik zooeven zei, heb ik niet veel verwachting van u. Ik geloof niet, dat u overmatig goed of onzelfzuchtig of eerlijk is. U hebt veel fouten en het zijn niet bepaald prettige fouten, maar —”

Hij hield stil en nam haar hand.

„Dat is mij hetzelfde, ik houd van u,” zei hij; „u is het eenige meisje in de wereld, dat ik tot vrouw zou willen hebben.”

Letty glimlachte, niet zonder dankbaarheid.

„Dat is aardig van je,” zei ze; „maar het kan niet, Jack, het spijt me, dat ik het zeggen moet, want ik houd veel van je. Ik kan onmogelijk met je trouwen.”

Zij verwachtte een uitbarsting van hartstochtelijke